Κώστας Χ. Πασχάλης
Για την πανελλαδική απεργία

Είναι νωρίς το πρωί. Στον έναν από τους τρεις (!) χώρους συνάθροισης των απεργών, οι συγκεντρωμένοι αρχίζουν να καταλαμβάνουν τον πεζόδρομο μπροστά στην πλατεία Κρονίου. Ανάμεσα στα γνωστά και οικεία πρόσωπα, αυτών που συνήθως πρωτοστατούν στις απεργιακές εκδηλώσεις, είτε υπό τη σκέπη κομμάτων και πολιτικών σχημάτων, είτε ως μέλη θιγόμενων επαγγελματικών κλάδων, αυτή τη φορά μπορούσε κανείς να διακρίνει και ικανό αριθμό ελεύθερων επαγγελματιών. Κάτω από τη «δαμόκλειο σπάθη» των χρεών, της καταβύθισης των πωλήσεών τους και των ανύπαρκτων προοπτικών, έκλεισαν τα καταστήματά τους για να εκδηλώσουν πρωτίστως την απόγνωσή τους και δευτερευόντως για να ενώσουν την αδύναμη φωνή τους μ' αυτή των υπολοίπων απεργών. Συναθροισμένοι σε ομάδες των τριών ή των τεσσάρων ανθρώπων, έξω από τη λογική των οργανωμένων «μπλοκ», χωρίς τη συνδικαλιστική «παράδοση» που διακρίνει άλλους φορείς, μοιράζονταν με τους συναδέλφους τους, τους φόβους και τις σοβαρότατες ανησυχίες τους.

Αρκετή ώρα μετά και ενώ τα συνθήματα έπεφταν σαν τις ομοβροντίες από τα εγκατεστημένα μεγάφωνα, φάνηκε πως δημιουργήθηκε εκείνη «η κρίσιμη μάζα» που μπορούσε να δώσει την εικόνα μίας αξιοπρεπούς συγκέντρωσης διαμαρτυρίας.Παρά το γεγονός όμως αυτό, ο οποιοσδήποτε μπορούσε να νοιώσει πόσο πυκνή ήταν η απουσία των εκατοντάδων ανέργων, των νέων ανθρώπων, των κατεστραμμένων καταστηματαρχών, μικροεπιχειρηματιών, βιοτεχνών, των ιδιωτικών υπαλλήλων που ζουν καθημερινά με το φόβο της απόλυσης ή της περαιτέρω μείωσης των ήδη πενιχρών αμοιβών τους.

Και ακόμη περισσότερο ο καθείς μπορούσε να διακρίνει πόσο κυρίαρχη ήταν η απουσία της ελπίδας. Οι συναθροισμένοι απεργοί έδιναν περισσότερο την εικόνα ανθρώπων πληγωμένων, φοβισμένων, οργισμένων που έβλεπαν δουλειά και κόπους χρόνων να χάνονται μέσα σε λίγους μόνον μήνες. Ανθρώπων μετέωρων, αμήχανων, σκυθρωπών, που συμμετείχαν στην απεργιακή κινητοποίηση όχι τόσο γιατί προσδοκούσαν κάτι, το οποίο δεν βλέπουν από πουθενά, αλλά κυρίως για να νοιώσουν κομμάτι ενός οργανικού συνόλου που πάσχει, υποφέρει και αγωνίζεται μαζί τους.

Όμως και αυτή η αίσθηση μοιάζει πλασματική, ίσως ακόμη και προσχηματική, καθόσον από την επόμενη μέρα κιόλας, ο καθένας θα εγκλωβιστεί εκ νέου στο δικό του καθημερινό μικρόκοσμο. Στις ανηλεείς υποχρεώσεις, στο κυνήγι του μεροκάματου, στο συνεχές τρέξιμο για την τακτοποίηση εκκρεμοτήτων, στην οικογένειά του…, για να «κοιμίσει» εντέλει την κούρασή του μπροστά στην οθόνη της τηλεόρασης.

Ως την επόμενη απεργιακή κινητοποίηση, ως την επόμενη συνδικαλιστική συνάθροιση, ως την επόμενη δημόσια εκδήλωση.